

Svajonų  
ROMANAI

*Islorinis*



NUODĖMINGASIS  
SKANDALISTAS  
PELOPONESE

4



Knygute.lt

**Bronwyn Scott**

NUODĒMINGASIS  
SKANDALISTAS PELOPONESE

Keturių knygų serija  
**„Paveldėtojai“**  
Ketvirta knyga

Versta iš Bronwyn Scott,  
*Rake Most Likely to Sin*, 2016  
© Bronwyn Scott, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su  
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,  
2017

© Ana Gorbatova, dizainas, 2018

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0394-8

Elektroninę versiją parengė [Knygute.lt](http://Knygute.lt), 2018

*Doveris - 1835m. kovas*

Po perkūnais! Ar jau laikas? Brenanas Karas ištiesė iš lovos ranką ir nuo grubiai padirbinto staliuko paėmė kišeninį laikrodėlį. Jis pakreipė ciferblatą į menką šviesą, prisimerkė mėgin-damas įžiūrėti skaičius bei rodykles ir sudeja-vęs krito atgal ant pagalvių. Po perkūnais, jo laivas išplauks po mažiau nei valandos, o dar nė neprašvitę. Brenanas ranka pasitrynė vei-dą. Kur dingo naktis?

Šalia jo geidulingoji Sara - ne, ne Sara, pa-naši, bet ne... Silvija? Serena? *Sintija!* Taip. Geidulingoji Sintija pasimuistė, pasikėlė ant sulenktos rankos, kitą ranką pakišo po antklo-de ir nemačiomis pagrabaliojo, kol rado, ko ieškojo. Jos šilta ranka tvirtai suėmė jo falą.

- Ak, kaip gera, ar ne? Vėl pasiruošęs savo mielajai Sintijai, - tarė ji šypsodamasi tamsoje. Šviesūs plaukai vilnijo ant vieno peties. Ji vie-nu lengvu judesiu atsisėdo ant Brenano raito-mis. - Tau labai pasisekė, nes Sintija irgi pasi-ruošusi, - sukikeno ji. Jai atrodė labai šmaikštu vadinti save trečiuoju asmeniu. Sėdėdama ant vyro Sintija suėmė į delnus savo putlias krūtis

ir patrynė jas vieną į kitą. – Sintijos papukai nori, kad juos pačiulptum.

Brenanas sumirkčiojo. Dabar su skausmu suvokė, kad yra išsiblaivęs, nes labai aiškiai prisiminė, jog vakar vakare po nesuskaičiuojamo kiekio elio bokalų alinėje tas kalbėjimas trečiuoju asmeniu skambėjo labai juokingai. Deja, dabar juoktis nesinorėjo. Jis pavėluos. Pavėluos į laivą. Gal kūnas vis dar buvo apžavėtas Sintijos kerų, bet protas – budrus. Šį rytą Brenanas neturėjo jokio noro dar kartą patvirtinti seną patarlę, kad laikrodis ir potvynis nieko nelaukia.

Jo kelionės draugai sunerims. Ypač Havilandas. Pastaruosius dvylika jų draugystės metų Havilando darbas buvo rūpintis Brenanu, bet jis davė sau žodį, kad šioje kelionėje pasitaisys, tad Havilandas galės pailsėti. Jis įrodys, kad yra suaugęs, atsakingas vyras. Kol kas, praėjus trims dienoms nuo išvykimo iš Londono, jam puikiai sekėsi.

Brenanas mandagiai nukėlė nuo savęs Sintiją.

– Atleisk, bet turiu eiti.

Sintija sučiupo Brenaną už rankos, užmetė ant jo vieną koją ir papūtė putlias lūpas.

- Kur taip skubi? Geriau dar kartą pamylėk Sintiją. Kas gali turėti reikalų tokį ankstyvą rytą?

- Aš, - atsakė jis mėgindamas ją nusipurtyti, bet ji laikėsi tvirtai į jį įsikibusi ir apsimetė nesuprantanti užuominų, kad jūdviųjų naktis baigėsi. Žinoma, Brenanas būtų lengvai ją įveikęs, bet nenorėjo kelti scenos. Verčiau išeis mandagiai. Dramatiškos scenos sugadindavo malonius prisiminimus, o Brenanui malonumas buvo pats svarbiausias. Tačiau Sintija pasirodė esanti stebėtinai stipri ir neįtikėtina atkakli. Arba užsispyrusi.

- Negali dabar išeiti, - nusišypsojo ji atidengdama baltus dantis ir siektelėjo raištelio, laikančio lovos užuolaidas. - Galėtume išmėginti virves. To dar nedarėme. - Truktelėjo virvelę ir ištiesė jam. - Galiu pakviesti Merę iš gretimo kambario. Ji irgi norėjo praleisti su tavimi naktį. Galėtų...

Nelaukęs, kol išgirs, ką galėtų padaryti Merė, Brenanas šoko iš lovos nustumdamas Sintiją į šalį. Jam neberūpėjo, ką ji pagalvos. Jau seniai buvo laikas nešdintis. Brenanas nujautė, kad Sintija nėra įprasta siuvėja, norinti dar kartelį pasimylėti prieš grįždama į siuvyklėlę. Jis siektelėjo savo drabužių ir greitai įkišo kojas į

kelnių klešnes.

Sintija pakilo iš lovos visa savo nuoga didybe, – retas vyras neišsižiotų tai pamatęs, – ir galbūt jai būtų pavykę jį sulaikyti, jei ne tas šaltas, visa apskaičiuojantis žvilgsnis, kuris sakė, kad žaidimų laikas baigėsi.

– Juk neišeisi nesumokėjęs vargšelei Sintijai. Ji tau atidavė visą naktį.

Brenano pirštai sustingo ant marškinių sagų. Sumokėti? Ji ką? Kekšė?

– Sakei, kad esi siuvėja? Kad visos dirbate siuvykloje.

Jis labai aiškiai tai prisiminė. Į viešbučio restoraną atėjo trys merginos. Jos šypsojosi ir flirtavo su juo ir jo draugais. Nolanas kurį laiką jas palinksmino, paskui nuėjo lošti kortomis. Arčeris kaip visada išėjo paskui Nolaną. Paskui išėjo ir *damos*, jos mielai iškeitė prabangų restoraną į netoliese buvusią aludę. Jis jas ten ir sutiko. Na ir idiotas! Turėjo iš karto susiprasti. Moterys aludėje. Tokiose vietose padorios moterys nesilankydavo.

– Dieną siuvėja, – atsakė Sintija žengdama artyn. – Bet Sintija turi užsidirbti pragyvenimui. Šis kambarys atsieina nepigiai.

Jie čia atėjo apie vidurnaktį. Ji paaiškino, kad

čia, už kelių gatvių nuo viešbučio, ji nuomojasi kambarius. Brenanas išoko į batus ir užsitraukė juos ant blauzdų. Kaip jai pasakyti, kad jis su savimi neturi nė cento? Viskas buvo saugiai sudėta į lagaminą, kuris jau laive. Staiga pajuto paniką. Jeigu pavėluos į laivą, neteks visų savo daiktų: drabužių, pinigų, visko. Liks kaip stovi tiesiogine to žodžio prasme.

Brenanas skėstelėjo rankomis rodydamas, kad atgailauja, ir gražiai nusišypsojo.

- Vadinasi, neteisingai tave supratau, Sintija. Net nepagalvojau, kad tu naktinė plaštakė, - jis pavartojo patį švelniausią žodį šiai profesijai apibūdinti. Galbūt ji supras jo komplimentą. - Smagiai praleidom laiką. Man buvo malonu, tau buvo malonu. - Brenanas žinojo, kad tai tiesa. Sintijai jis patiko. Niekas nesugebėtų to suvaidinti taip įtikinamai, o kas dėl malonumų, jis, galima sakyti, turėjo *nepriekaištingą reputaciją*. Brenanas buvo tikras, kad praėjusi naktis jai nebuvo sunkus darbas. - Sutarkime, kad esame vienas kitam atsiskaite, gerai? - Pasišlinko prie durų ir pakeliui nuo staliuko pasiėmė savo kišeninį laikrodėlį, bet per vėlai prisiminė, kad jo pilkas paltas guli ant kėdės kitapus kambario. Dar galvojo greitai pereiti kambarį ir jį pasiimti, bet tada Sintija ėmė rėk-



ti.

Ir nesiliovė.

Rėkė ir rėkė be paliovos. Sintija pažadins visą namą, ji, žinoma, to ir siekė. Pilkąjį palatą teks paaukoti.

Brenanas atlapojo kambario duris, iškišo galvą į koridorių, apsidairė į abi puses ir iš tarpdurių nužiūrinėjamas smalsių akių šoko prie laiptų. Buvo girdėti, kaip Sintija jam pavymui šaukia kažką vardais. Kažkokį Džeiką. Jis tikriausiai turėtų būti jos globėjas. Pusiaukelėje iki laiptų Brenanas už nugaros išgirdo skubrius batuotų kojų žingsnius; jį vijosi du pusplikiai vyrai.

Laimei, prielauka buvo netoli, nes net jei rastų karietą, neturėtų, kuo užsimokėti. Brenanas išlėkė į gatvę ir vos nesusidūrė su vyriškiu, pristatančiu vaisius į netoliese įsikūrusį viešbutį.

- Į kurią pusę prielauka?! - sušuko Brenanas.

Jis pasikliaudamas savo uosle skersgatviais ir siauromis gatvelėmis pasileido link vandens. Vyriškiai lipo jam ant kulnų. *Tau pavyks, tau pavyks... visada pavyksta*, - kartojo mintyse kaip maldą skuosdamas kiek įkabindamas. Tai

ne pirmas kartas, kai jį vejasi pikti vyrai, merginų broliai ar kokie kiti nepatenkinti giminaičiai.

Atbėgęs į prielauką Brenanas staiga suprato, kad nė nenutuokia, kuris laivas jo. Viskuo kaip visada rūpinosi Havilandas, o Brenanas net nesivargino klausytis. Dėl visko buvo sutarta, Brenanui reikėjo tik ateiti, o dabar jam gali nepavykti padaryti ir to.

Per prielauką bėgti buvo sunkiau. Čia visur maišėsi daugybė žmonių ir krovinių, laukiančių kelionės. Jis bėginėjo aplink dėžes ir vežimus. Jam staigiais judesiais pabaidžius žirgus, pasigirdo vežikų keiksmi. Brenanas vinguriavo tarp žmonių, nešinių maišais su grūdais. Retkarčiais dirstelėdavo per petį pasižiūrėti, ar jį vis dar vejasi. Dabar su siaubu pamatė, kad vienas persekiotojas išsitraukė pistoletą. Turbūt pajuto, kad gaudynės eina į pabaigą. Tai buvo tiesa. Jis tuoj pasieks prielaukos galą. Jeigu neras laivo, jam galas – daugiau nebus, kur bėgti.

Išgirdęs šūksnius įsistebeilijo į prielaukos galą. Ten prie pamažu tolstančio laivo borto stovėjo trys vyrai. Vienas iš jų kaip pašėlęs mojavė. Jis buvo aukštas ir valdingas, ryto vėjas plaikstė jo pilko palto skvernus. Havilan-

das! Brenanas tą valdingą stovėseną atpažintų bet kur. Už Havilando stovintys Arčeris ir Nolanas kaip pašėlę rodė Brenanui už nugaros. Arčeris jam kažką šaukė, bet Brenanas girdėjo tik vienintelį draugo mėgstamiausią žodį – *arklys*. Nesąmonė. Ką čia gali veikti nepakinkytas arklys? Bet tada išgirdo kanopų bildesį, sunkū risčia lekiančio žirgo šnopavimą ir po sekundėlės šalia pamatė patį žirgą. Jis prisigretino prie Brenano.

– Lipk ant jo! Lipk! – šaukė Arčeris pridėjęs rankas prie burnos. Brenanas iškart suprato, ką daryti. Negalvojo apie tai nė sekundės, nes galvojimas jam dar niekada nepadėjo, o dabar nebuvo tinkamas laikas mėginti laimę.

Brenanas čiupo vadžias ir šoko nepabalnotam žirgui ant nugaros. Iki prieplaukos galo buvo likę dvidešimt pėdų, o tada reikės šokti į laivą. Brenanas negalvojo, kokios bus pasekmės, jei neperšoks, ar kokia tikimybė, kad jam pavyks. Tai tas pats, kas bėgimas su kliūtimis, tas pats, kas lenktynės arba pasijodinėjimas kaime, kai reikia grakščiai peršokti per kiekvieną tvorą. Nesvarbu, kad šis arklys ne treniruotas ristūnas, nesvarbu, kad Brenanas nė neįsivaizduoja, ką tas gyvulys sugeba.

Prieplaukos kraštas buvo visai arti. Brenanas

skaičiavo žingsnius. *Keturi, trys, du...* Brenanas pakėlė užpakalį, vos laikydamasis palinko virš arklio kaklo, kad kuo mažiau slėgtų jam nugarą, kai šoks į orą. *Vienas...* Žirgas galin-gomis užpakalinėmis kojomis atsispyrė nuo priep্লাukos ir jie pakilo į orą virš tamsaus vandens. Brenanas sustingo įsmeigęs akis į priekį, galvojo tik apie nusileidimą. Jis neleido sau manyti, kad nepasiseks, kad nukris į vandenį. Arba pavyks, arba ne, bet dvejonės nepadės nei jam, nei žirgui.

Kanopos trenkėsi į medį. Brenanas jau norėjo atsipūsti iš palengvėjimo, bet nusileidimo smūgis žirgą parklupdė ant kelių. Jis suklupo ir nukrito ant laivo denio. Kilo visiškas chaosas. Kažkas Brenaną suėmė už pažastų – tai Havi-landas tempė jį šalin nuo besiraitančio gyvūno. Arčeris ir Nolanas šoko prie žirgo galvos ir mėgino jį nulaikyti, kad nesikeltų.

Gult! Jis paniškai įsikibo į Havilandą ir pargriovė jį atbulą ant nugaros uždengdamas savo kūnu. Pavojų kėlė ne žirgas, galintis ką nors prispausti, o tie du vyrai su pistoletais priep্লাukoje. Jie buvo per toli nuo laivo, kad šoktų paskui, bet jų pistoletams šis atstumas lengvai įveikiamas. Brenanas neleis, kad Havilandas mirtų vien todėl, kad jis tingėjo laiku

išsiversti iš kekšės lovos. Juto, kaip draugas rangosi mėgindamas atsikelti. Tikriausiai jam tik buvo smalsu, nesuprato situacijos rimtumo.

- Nesikelk! - griežtai sušuko Brenanas, ir jiems virš galvų prašvilpė kulka.

Brenanas niekam neleido stotis tol, kol įsitikino, kad laivas pakankamai toli ir nepasiekiamas kulkoms nuo kranto. Jis atsistojo pirmas. Jei kas ir sumokės už jo nuodėmes, tai tik jis pats. Draugai irgi pamažu pakilo, nusivalė nuo drabužių dulkes ir triukšmingai jį pasveikino.

Havilandas nusipurtė kelnes, bet jo žvilgsnis smigo kažkur Brenanui už nugaros. Jis apsisuko ir nusekė draugo žvilgsnį. Krantinėje matė du vyrus, bejėgiškai grūmojančius kumščiais. Brenanas jiems pergalingai pamojavo. Pilkasis paltas, kurį buvo priverstas palikti, Sintijai ir jos mušeikoms turėtų atlyginti visas skolas. Vien viena saga buvo verta nakties su ja.

- Dieve brangus, Brenai, kur įsivėlei šį kartą? - kimiai paklausė Havilandas, bet ne supykęs, o susirūpinęs.

Dar nespėjęs susikaišyti marškinių į kelnes, Brenanas linksmi kilstelėjo vieną kaštoninį antakį. Jis norėjo išlaikyti lengvabūdišką nuo-

taiką.

- Ar taip dera sveikintis su draugu, kuris ką tik išgelbėjo tau gyvybę?

Brenanas nežinojo, ką daryti susidūrus su nuoširdžiais jausmais, o dabar Havilandas atrodė rimtai susirūpinęs. Buvo skaudu matyti draugą tokį žinant, jog tai jo kaltė. Ir tai nebuvo pirmas kartas.

Havilandas irgi atsakė kilstelėjęs tamsų antakį:

- Sakai, *mano* gyvybę? Man pasirodė, kad šįkart išgelbėjai saviškę. - Jis žengė į priekį, suspaudė Brenaną glėbyje ir draugiškai paplekšnojo jam per nugarą. - Maniau, kad pavėluosi į laivą, prakeiktas kvaily.

Brenanas irgi jį apkabino.

- Sakei, kad man tereikia ateiti, tai ir atėjau, - atsakė taip tyliai, kad girdėtų tik Havilandas.

Draugas nusijuokė. Brenanas to ir tikėjosi. Havilandui reikėtų dažniau juoktis. Jis buvo per rimtas, ypač pastaruosius tris mėnesius. Brenanas žinojo, kad bičiulis užsiėmęs kelionės planais, bet nujautė, jog jis paniuręs dėl kažkokios gilesnės priežasties....